

ono što je pisao o dobru po Platonovim razgovorima u kojima izlaže pitagorovska i platonička mišljenja o bićima.« Isto Filopon potvrđuje uz to isto mjesto: »Aristotel pak prikazuje nenapisane Platonove razgovore u onome što je napisano o dobrome a tvrdi da je *O filozofiji*.«

No na tom mjestu vara se i jedan i drugi tumač, smatrajući za ono što se naziva *O filozofiji* da je riječ o Aristotelovim <spisima>, jer ih treba shvatiti kao Platonove, što je jasno iz nastavka Aristotelovih riječi koje su: »Na isti način Platon u *Timeju* sastavlja dušu iz elemenata, da se, naime, slično sličnim spoznaje a da stvar proizlazi iz počelâ; slično uistinu i u onim spisima koji su određeni *O filozofiji*; sama doista životinja proizlazi iz ideje jednoga i iz prve duljine i širine i dubine, a drugo pak na sličan način.« Sve to, naime, s onim što slijedi [338] neko je izlaganje Platonove misli.⁸

No nisu li se ti tumači prevarili samo na tom mjestu, nego također i na gornjem nisu ništa čvrstog utvrdili, jer kažu da se ono učenje o velikom i malom nalazilo u nenapisanim Platonovim učenjima? Naime, premda su Heraklid i Hestijej to objavili, posvjedočili su da je to bilo rečeno u vidu zagonetke; a ako je to bila zagonetka, Aristotel je prije trebao otkriti smisao zagonetke, zatim, ako ne bi odolila istini, trebao ju je pobijati. No slijedeći svoj način, ne imajući na umu ništa drugo, do druge napadati, samo je svakojako navalio.

Aristotel je, dakle, trebao otkriti to zagonetno Platonovo učenje o *velikom* i *malom*. Da ga je sam Platon otkrio, pokazala bi se potpuno drugačija skrivena misao. Da je sam <Platon> sudio

⁸ Nije sporno da je spis *O filozofiji* pod utjecajem Platona i u Platonovoj maniri, ali smatra se da ga je napisao Aristotel. Ostali su samo fragmenti i svjedočanstva, a čini se da i Petrić nije imao više materijala.